

האם הוא מתכוון להצטרף המדינה כאשר השמייע פומבי

גנדי

ציונית אחרת. הצעות אלה הושמעו בעבר הרחוק, מדי פעם, כרעיונות ער-עלידי מיפלגת העבודה הבריטית. זה היה בתקופה הקולוניאלית. לרוב התכוונו הדברים לחילופי-אוכלוסין בתוך הארץ עצמה, בין מדינה יהודית ובין מדינה ערבית שיקומו בארץ.

הקישוטים של גנדי להצעתו היו כי גנר צביות. הוא דיבר על "חילופי אוכלוסין". משמע: מיליון יהודים באו לארץ מארצות-ערב, כגון עיראק ומארוקו, ועל כן רשאית ישראל לגרש מיליון ערבים למדינות אלה. הוא לא הסביר מה הקשר בין פלסטיני בקליקיליה או ברמאללה, בן הארץ, ובין מדינות רחוקות כמו מארוקו ועיראק. גנדי דיבר על "ערב", כאילו היתה זאת מדינה אחת ועם אחד.

הוא גם טרח להדגיש שהוא מתכוון לפיתרון "הומאני", שיוגשם בהסכמה הדדית. זה מגוחך. מדינות-ערב לא הסיימו אף ליישב בתוכן את פליטי פלסטין. לא יעלה כלל על הדעת, כי דימיון הפרוע ביותר, ש"יסקימו" אי פעם לקלוט מיליון ורבע פלסטינים, שיגורשו מן הארץ הקרויה בפייהן פלסטין. המצב הפוך: תוכנית-השלום הכל-ערבית כוללת את החזרת הפליטים לארץ-ישראל.

ברור לכל בר-דעת — וכמוכן גם לגנדי עצמו — כי מאחורי הקישוטים

אלו קם ראש מוסד תרבותי חשוב של עיריית ניו-יורק, גנרל בדימוס של הצבא האמריקאי והציע פומבית לגרש שני מיליון יהודים מארצות-הב"רית "מכיוון שקלטנו מיליוני מהגרים אחרים". היה העולם עומד על ראשו. ראש-העיריה, אדורד קוק, היה מ' עיף את האלופי-בדימוס כמו טיל. יהודי ארצות-הברית והעולם היו וועקים ח' מס. הכל היו מדעועים מגילויי-החריד זה של אנטי-שמיות ניאורנאצית.

השבוע הכריז האלופי-הרבעים (גנ"ר) זאבי, בכינוס פומבי, שיש לגרש מן הארץ מיליון ורבע פלסטינים. תושבי יהודה, השומרון ועזה. איש לא התרגש.

כמה פוליטיקאים מיהרו לפרסם פסקי-תגובה. כמה אירגונים פירסמו מחאות. ראש-העיריה, שלמה להט, מע' סיקו של גנדי ופטרונו, אמר בסלחנות שלכל אדם הזכות להשמיע את דעתו הכנה.

רעיון ברבארי

גנדי דיבר, בעדינות, על "טראגי ספר" ("העברה"). אחרי שפורטמו הדברים, ניסה להסביר את דבריו. הדברים היו גרועים מן הדברים המקריים. טען גנדי: הוא למד זאת מאבות תנ"ך

במדינה

מד לפני שבוע במרכז תקרית-הדמים בכפר עוביידה ליד בית-לחם. הורשע בעבירת-שוחד. השופט הגדיר כשוחד רק אחת משלוש הפרשות שבהן היה עינב מעורב. פלוני נתן שוחד לפקיד, אבי צור, ועינב פעל כמתווך.

אבל השופט, שזיכה את עינב כשתי הפרשות האחרות, לא הסתיר את דעתו שהן חמורות לא פחות, אם כי לא הוכח שהן פליליות כמוכן החוק.

בפרשות אלה גייס עינב את סוחריי הקרקעות בגדה לפגישות עם ראש-הממשלה יצחק שמיר וסגן-השר מיכאל דקל, כדי שיתרמו כסף לבחי"רות.

ברור שהיתה כאן עיסקה פוליטית סיבובית: גועלי-הקרקע משלמים כסף כדי שהליכוד יישאר בשילטון. הליכוד

אש בחורשה. בית-ג'ן הולכת ר' הופכת לאנדרטה חדשה של טימטום שילטוני מנומנטלי, מין מהרורה חד' שה של יוסף-הארמה של 1976 (ראה הנדון).

לסיכסוך כסים תמים, כביכול. מק' צת אדמות-הכפר הפכו לשמורת-טבע, הכפופה למוסד המטפח את ערכי-הנוף. אילו היה זה סיכסוך בין שני צודים יהודיים, זה היה נפתר מזמן.

אבל במציאות של ישראל, כל סיכסוך בין השילטון היהודי והתושבים הערביים הופך מייד — ובהכרח — לסיכסוך לאומי.

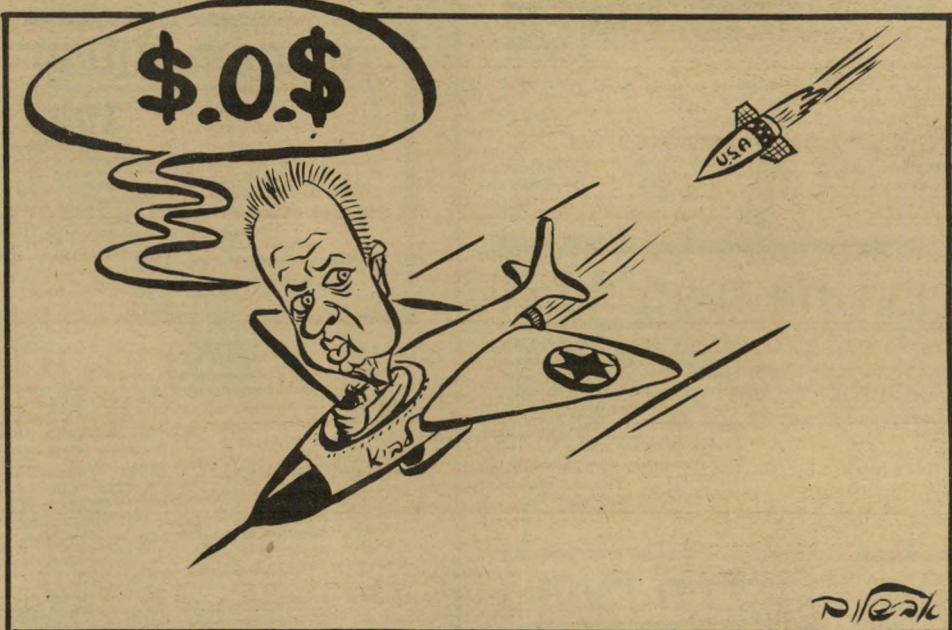
אנטי-הטבע ישראל — כמו הסיירת הירוקה — נוטים ברובם למגמה לאומנית. כאשר הם פוגעים באזרחים ערביים, מתקבל הדבר כאופן טיבעי בהתקפה לאומית. איזולת נוראה היא מצד רשות

העם זעקי. ארץ אהובה

גורלו של טל מוזס הוא תיזבורת נוראה למצבי המילהמה השורר בשטחים הכבושים. מה המסקנה?

אחרי חודש של יסורים נפטר הנער טל מוזס, בן ה-5 וחצי. הוא נפצע בפי' גוע שבו הוטל בקבוק-בערה, תוצרת-בית, לעבר מכונית של מישפחת מת-נחלים. אמו מתה במקום, שאר בני מישפחתו נפצעו.

יכול יהודי בישראל לדגול בהתנ"חלות או להתנגד לה. יכול ערבי בישי-ראל לדגול בצדיקת "ההתנגדות" הפ'לסטית או לפסול אותה. לגבי רבר

יירוט

ישתמש בשילטון כדי לקדם את עיס'קותיהם של גועלי-הארמה, העושים הו'ותועפות בגדה, בדרכים כשרות ובעיקר בלתי-כשרות. בעסקות אלה נשפך דם, בוצעו מעשי-תרמית ללא ספור, נושלו זקנים וילדים, זוייפו מיסמכים וחתימות ונעשה כל מעשה נבלה אפשרי, הכל למען "המטרה הלאומית".

המיוחד בעיסקי-בחירות אלה הוא שהם נעשו כמעט בגלוי, בלי בושה. ראשי-הממשלה עצמו התערב.

אם לא היו בגדר מעשים פליליים על פי החוק, הם היו בלי כל ספק מעשי-שוחד מבחינה מוסרית.

במקום לתת פנסים לתת מקום לרושם כי שמורות-הטבע משמשות עילה להפקעת ארמות ערביות. כבר היו בארץ הצתות של חורשות, שהמישטרה טענה לגביהן שבאו על רקע "לאומני". אם אוכלוסיה שלמה תראה בשמורות-הטבע חלק מזויה חרשה להפקיע את אדמות הערבים. קל לדמיין מה יהיו התוצאות בשטח.

אנשי הגליל. קשה להימנע מן החשד שכאן פעלו מצד השילטונות עצלנות מחשבתית, לא-איכפתיות ו'זילזול, אם לא גרוע מזה, מפני שמדובר בכפר של "מיעוטים".

מאורעות השבוע צריכים להדליק נורה אדומה. מדיניות של "יד חזקה" תגרום כאן — כמו בכל מקום — לתוצאות הפוכות מן המקוות. אין מנוס מפשרה, שתיפתור את בעיות הכפר.

גם בתקופה היהודית, היו אנשי הגליל ידועים בעקשנותם. נראה שזהו אופי המקום, העובר מדור לדור ומעם לעם.

מאורעות השבוע צריכים להדליק נורה אדומה. מדיניות של "יד חזקה" תגרום כאן — כמו בכל מקום — לתוצאות הפוכות מן המקוות. אין מנוס מפשרה, שתיפתור את בעיות הכפר.

גם בתקופה היהודית, היו אנשי הגליל ידועים בעקשנותם. נראה שזהו אופי המקום, העובר מדור לדור ומעם לעם.

מאורעות השבוע צריכים להדליק נורה אדומה. מדיניות של "יד חזקה" תגרום כאן — כמו בכל מקום — לתוצאות הפוכות מן המקוות. אין מנוס מפשרה, שתיפתור את בעיות הכפר.

גם בתקופה היהודית, היו אנשי הגליל ידועים בעקשנותם. נראה שזהו אופי המקום, העובר מדור לדור ומעם לעם.

אחר לא יתכן ויכוח: ילד בן 5 אינו צד בסיכסוך. סיבול זועק לשמיים. איש אינו יכול להיות אדיש לו.

האם ניתן למנוע קורבנות כאלה? קשה לקוות לכך, כאשר הגדה המערבית ורצועת-עזה מהוות שירות-קרב בין שני לאומים. הצעירים הערביים שזרקו את הבקבוק האמינו, בלי ספק, שהם ממלאים שליחות לאומית נגד כובש אדמתם. הוריו של טל וחבריהם האמינו שהם ממלאים שליחות לאומית כבואם להתנחל ב"יהודה ושומרון", בלב אוכלוסיה ערבית עוינת וזועמת. הם גם חיפשו איכות חיים, כאילו באו לארץ ריקה.

לא יהיה סוף לפיגועים, ולא יהיה סוף למילחמה העבודה, שבה נהרגים ילדים, אם לא ימצא פיתרון מדיני. גורלו הנורא של טל מוזס צריך היה להזעיק את בני שני העמים לעשות מאמץ עליון להשגת השלום.

כל מסקנה אחרת — יד קשה, נקמה, טרור וטרור-נגדי — רק תביא לקורבנות נוספים בקרב בני גילו של טל, בני שני העמים.

אנדרטה לטימטום לא בדאי להרגיז ררוזים. אנשי שמורות-הטבע לומדים זאת בדרך הקשה

מי שקרא השבוע את כותרות העי'תונים, יכול היה לקבל את הרושם כי נטושה בישראל מילחמת-אזרחים מת-מדת בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי. אחרי הפיגורם שערכו בריונים בדי-יירים הערביים בשכונת-עמידר ובש'כונה נוספת, באה ההתנגשות האלימה בין כוחות-הביטחון ותושבי הכפר הדי-רוזי בית-ג'ן בגליל. באמצע היו פיי-גועים שונים, ונאמו של רחבעם זאבי על הצורך ההומאני בגירוש הערבים מן הארץ (ראה המגרת).

אנדרטה לטימטום לא בדאי להרגיז ררוזים. אנשי שמורות-הטבע לומדים זאת בדרך הקשה

מי שקרא השבוע את כותרות העי'תונים, יכול היה לקבל את הרושם כי נטושה בישראל מילחמת-אזרחים מת-מדת בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי. אחרי הפיגורם שערכו בריונים בדי-יירים הערביים בשכונת-עמידר ובש'כונה נוספת, באה ההתנגשות האלימה בין כוחות-הביטחון ותושבי הכפר הדי-רוזי בית-ג'ן בגליל. באמצע היו פיי-גועים שונים, ונאמו של רחבעם זאבי על הצורך ההומאני בגירוש הערבים מן הארץ (ראה המגרת).

אנדרטה לטימטום לא בדאי להרגיז ררוזים. אנשי שמורות-הטבע לומדים זאת בדרך הקשה

מי שקרא השבוע את כותרות העי'תונים, יכול היה לקבל את הרושם כי נטושה בישראל מילחמת-אזרחים מת-מדת בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי. אחרי הפיגורם שערכו בריונים בדי-יירים הערביים בשכונת-עמידר ובש'כונה נוספת, באה ההתנגשות האלימה בין כוחות-הביטחון ותושבי הכפר הדי-רוזי בית-ג'ן בגליל. באמצע היו פיי-גועים שונים, ונאמו של רחבעם זאבי על הצורך ההומאני בגירוש הערבים מן הארץ (ראה המגרת).

אנדרטה לטימטום לא בדאי להרגיז ררוזים. אנשי שמורות-הטבע לומדים זאת בדרך הקשה

סגן-אלוף זאבי (1954) בגיפ של האו"ם, כמעט מילחמה

הנאים מצוי רעיון אחד פשוט: גירוש. בשפה משלו, חזר גנדי בדיוק נמרץ על רעיונו הישן של מאיר כהנא: גירוש העם הפלסטיני כולו מן הארץ שממע-רב לירדן.

עת-העבודה, ברל כנסלסון, יצחק טכנ"קין ודויד בן-גוריון. מייד קמו מלומדים והפריכו את הדברים. מעולם לא היתה הצעה כזאת מטעם מיפלגת-העבודה או כל מיפלגה